

Tradice Otců

Z promluvy sv. biskupa Ondřeje Krétského

Slavíme svátek kříže, který zahnal naše temnoty a vrátil nám světlo. Slavíme svátek kříže a spolu s Ukřižovaným se nám dostává povýšení, takže pod námi zůstává země s našimi hříchy a získáváme nebe. Tolik toho má v moci kříž, a kdo má kříž, má poklad. A prá-
vem jsem nazval pokladem to, co je ze všech dobrých věcí vskutku a vpravdě nejkrásnější, neboť v kříži a skrze něj byla obnovena naše spása, na něm veš-

kerá naše spása spočívá.

Bez kříže by totiž nebyl ukřižovaný Kristus, bez kříže by nebyl Život přibitý na dřevo. A kdyby život nebyl přibitý na kříž, nevytryskly by z Kristova boku prameny nesmrtnosti, krev a voda, smíření světa, a dlužní úpis hříchu by nebyl zničen, nebyli bychom propuštěni na svobodu, neokoušeli bychom z ovoce stromu života, neotevřel by se nám ráj. Bez kříže by nebyla přemožena

smrt, peklo by nebylo připraveno o moc nad námi.

Nuže veliký a vzácný je kříž. Je veliký, protože veliké je množství dobra, které způsobil, tím větší, čím více dobra přísluší Kristovým divům a jeho utrpení; a je vzácný, protože je znamením umučení Božího Syna i znamením jeho vítězství: je znamením smrti, kterou na sebe na kříži za nás dobrovolně vzal, a znamením vítězství, neboť jím byl sražen ďábel a přemožena smrt, brány pekelné byly vyvráceny a celému světu byla přinesena spása.

Vztah víry a rozumu v mezináboženském dialogu

Z přednášky Benedikta XVI. na řezenské univerzitě

Papež Benedikt XVI. několikrát v Bavorsku promluvil k obrovským davům lidí.

Jako bývalý univerzitní učitel však také pronesl přednášku v akademickém prostředí – ve velké posluchárně řezenské university, kde několik let působil jako vicerektor a profesor.

Vybral si velmi aktuální téma: mezináboženský dialog. Na historickém příkladu rozhovoru císaře Manuela II. Palaeologa s perskými učenci ve vojenském ležení u Ankary v roce 1391 ukázal, že klíčovou úlohu v rozhovoru různých kultur a náboženství má otázka rozumového poznání Boha. V tomto konkrétním případě například císař, řecky vychovaný Byzantinc, řekl, že „nejednat podle rozumu je v rozporu s Boží podstatou“ – zatímco pro muslimské učení Bůh naše myšlení absolutně přesahuje.

I když pozdní středověk začal tuto syntézu řeckého a křesťanského překračovat, trvala víra Církve vždy na tom, že mezi Bohem a námi, mezi jeho věčným tvůrčím duchem a naším stvořeným rozumem existuje analogie, v níž jsou sice nepodobnosti větší než podobnosti, ale nepodobnosti neruší tuto analogii ani její jazyk.

Papež dále rozebíral vývoj křesťanského myšlení od reformace až k liberální teologii 19. a 20. století. Zde vzniká

Foto: archiv

nové pojetí rozumu, založené na empirii. Takto pojatý rozum vylučuje otázku po Bohu a vědění chápe jako jistotu založenou na matematických a empirických postupech.

Podle papeže je proto úkolem dneš-

ní doby odstranit zavádějící restriktory rozumu na empirii a znovu hledat vztah mezi rozumem a vírou. Jen pak můžeme zvládnout skutečný dialog kultur a náboženství, který je dnes tak potřebný.

Podle agentur Zenit a Kathnet zpracovala -mf-

ZPRÁVY

Biskup Malý: V Íránu je svoboda kultu, nikoli však náboženství.“

Z dvoutýdenní cesty po Íránu se vrátil biskup Václav Malý. Jako předseda české pobočky rady *Iustitia et Pax* cestuje do zemí notoricky porušující lidská práva. Osobně se už seznámil se situací v Číně a na Kubě. Nyní se vydal poprvé do muslimské země — do Íránu, který pod vedením populistického prezidenta Ahmadínežáda obnovil v očích Západu svou pověst darebáckého státu.

Otec biskup nesouhlasí se zjednodušujícím obrázkem, který o Íránu vzniká úzkým mediálním pohledem, byť se jedná o zemi, kde křesťané nesmějí vyvíjet žádnou veřejnou činnost kromě kultu a kde muslimovi, který uvěří v Ježíše Krista, hrozí trest smrti. Navzdory silnému vlivu státního náboženství jsou prý Íránci velmi otevření a většina rozlišuje mezi světskými a náboženskými záležitostmi. Vliv muláhů je však značný. Zakony nařizují ženám skrývat vlasy pod šátkem, zakazují párům vodit se za ruce, internet podléhá cenzuře, satelitní TV antény jsou zakázány.

Na druhou stranu však mohou dívky studovat, a to i na univerzitách, kde tvoří až 65 % studentstva, nebo s obtížemi vychází několik nezávislých tiskovin. V sedmdesátimilionovém perském státě umírněnějších šíitských muslimů žije pouhých asi 200 tisíc křesťanů, z nichž je asi 150 tisíc Arménů. Z dalších křesťanských vyznání jsou zastoupeny římsko-katolická, anglikánská, chaldejská a asyrská církev a protestantské církve. Avšak emigrace křesťanů je silná a průběžná a stát ji podporuje snadno dostupnými povoleními k vycestování.

Postoj většinové společnosti ke křes-

Foto: idnes.cz

ťanům je podle biskupa Malého rozporuplný. Tak třeba arménští obchodníci jsou přímo upřednostňováni pro svou pověstnou poctivost. Na druhou stranu není křesťanským obchodníkům ke cti, že vzhledem ke svému povolení obchodovat s alkoholem jsou pro muslimy pohoršením a pokušením, ale i zdrojem „zakázaného ovoce“. Íránci však vnímají „křesťanský“ Západ dost paradoxně jako násilnickou společnost, a to prý především kvůli blízkovýchodní politice USA (zejména v Iráku) a negativně hodnotí i politiku Izraele.

Biskup Malý míní, že vzhledem k poměrům v íránské společnosti by se měly hledat cesty, jak ji podpořit v její otevřenosti, a nikoli uvažovat o sankcích, které spíš posílí pozici současné íránské vlády.

(van)

Papež v Bavorsku

Papež vykonal cestu po Bavorsku. První mši svatou sloužil v Mnichově, kde v kázání řekl, že naše doba trpí nedoslýchavostí, ba hluchotou vůči Bohu. „Už ho prostě neslyšíme.“ Dále konstatoval, že evangelium a sociální otázku nelze oddělit.

Papež se také zmínil o tom, co o Německu a o Evropě slyšel od afrických a asijských biskupů. Ti hovoří o pohrdání Bohem, o cynismu, a o výsměchu všemu posvátnému (což je pokládáno za právo).

Při úterní mši svaté na Islingském poli u Řezna papež řekl, že Boží jméno nelze spojovat s nenávisť a fanatismem. Křesťané věří v milujícího Boha, který se zjevil v osobě Ježíše Krista. „Je třeba jasně říci, že Bůh, v něhož věříme, má lidskou tvář.“

Papež nekritizoval žádné náboženství jmenovitě, ale už v minulosti nabádal muslimské vůdce, aby učili, že v Božím jménu nelze užívat násilí. Také minulý týden žádal, aby mezináboženský dialog zastavil cyklus násilí a msty.

V pondělí 11. září se modlil za oběti násilí při útoku na Spojené státy před pěti lety.

Český překlad papežova úvodního pozdravu a mnichovského kázání je k dispozici na webových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Zenit, KATH.NET, Washington Post

Slovenští biskupové proti extrémismu

Kardinál Ján Chryzostom Korec a předseda Konference biskupů Slovenska František Tondra odsoudili projevy nacionalistického extrémismu, který se naposledy projevil v napadnutí studentky maďarské národnosti v Nitře.

Kardinál Korec řekl, že jde o „politováníhodný a odsouzeníhodný čin, který je třeba vyšetřit a potrestat“. Schvaluje kroky policie v tomto směru a doufá, že se to nebude opakovat. „Stát má chránit život a zdraví svých občanů, ať jsou ruské, maďarské, slovenské či jiné národnosti“.

František Tondra připomíná, že křesťan má vždy odsoudit projevy nacionalismu. Citoval slova papeže Jana Pavla II.: „Patriotismus ano, nacionalismus ne“.

TK KBS

Brno: Klášter klarisek kanonicky zřízen

Na základě pověření Kongregace pro zasvěcený život a společnosti apoštolského života byl v Brně-Soběšicích dekretem brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho kanonicky zřízen klášter sester klarisek, který nese název *Maria Immaculata* (Neposkvrněná).

Při této příležitosti slavil ve středu 30. 8. 2006 brněnský biskup Vojtěch Cikrle v klášterním kostele sester klarisek slavnostní bohoslužbu, kde přečetl zřizovací dekret kláštera ze dne 11. 8. 2006, a poté provedl kanonickou vizitaci.

Novostavba klášterního objektu

s kaplí o kapacitě 80 míst, sloužící také veřejnosti, byla vysvěcena 1. 11. 1997. V té době začalo jako na jediném místě v České republice působit v Soběšicích společenství sester klarisek, jehož správa byla dosud vedena z mateřského kláštera v Paderbornu v Německu.

Brněnská komunita jedenácti řeholnic tráví čas v odloučení od světa, v chudobě. Nevlastní žádný majetek, hlavním posláním klarisek je modlitba a rozjímání. Obživu získávají z klášterní zahrady a peníze z příležitostných ručních prací s církevní tematikou.

TS ČBK

ZPRÁVY

Kardinál Schönborn navrhuje novou debatu o evoluci

Na setkání organizace „Přátelství mezi národy“, organizovaném hnutím *Communione è liberazione*, navrhl kardinál Schönborn, aby se zahájila nová, neideologická debata o evoluci a znovu se vyjasnila pozice Církve v této věci.

Na tiskové konferenci kardinál vysvětlil, že Církev nadržuje pozici „kreationistických“ teorií o původu života a člověka, jež vyvozují přímé vědecké důsledky z biblických textů. Dodal, že nejde o „konflikt mezi vědou a náboženstvím“, ale spíše o „debata mezi materialistickou interpretací vědeckých výsledků a jejich interpretací metafyzicko-filosofickou“.

Kardinál Schönborn vyvolal v roce 2005 diskusi svým článkem v *New York Times*, kde požadoval rozlišení mezi „evoluční teorií“ a „evolucionismem“ jakožto ideologií. Jako příklad uvedl Marxe a Engelse, kteří viděli v Darwinově díle *O původu druhů* vědecký základ své materialistické teorie. Varoval před uplatňováním evolucionistické ideologie např. v ekonomice (neo-liberalismus) nebo v bioetických otázkách, kde je riziko vzniku nových eugenických teorií.

Na tiskové konferenci se noviná-

ři ptali, co mýnil Jan Pavel II. svým výrokem z roku 1996 o tom, že evoluce je „více než pouhá teorie“. Podle kardinála se tím mínila skutečnost, že tato teorie „byla rozšířena o nová vědecká data, ale nelze ji interpretovat jako amen katolické církve k ideologickému evolucionismu“.

Kardinál se odvolal na dokument Mezinárodní teologické komise z roku 2004 s názvem „Společenství a služba: Lidská osoba je stvořena k obrazu Božímu“. Řekl, že právě tento dokument rozlišuje mezi ideologií a vědou.

„Velmi bych si přál,“ řekl kardinál, „aby se i ve školních programech na vědecké úrovni vysvětlovaly otevřené otázky evoluční teorie, jako je slavný problém chybějících článků.“ Podle něho ani 150 let po Darwinově teorii „nejdou v geologických vrstvách doklady o zprostředkujících druzích, jež podle této teorie musejí existovat“. Darwin sám ve své knize řekl, že je to mezera v jeho teoriích a žádal, aby byly nalezeny. „Je-li nějaká teorie vědecká a ne ideologická, lze o ní svobodně diskutovat,“ uzavřel kardinál Schönborn.

Zenit

Libanonští biskupové k politické situaci

V den, kdy Izrael oznámil konec blokády Libanonu, se v Bkerke sešli představitelé církvi za předsednictví kardinála Nasralláha Sfeira, patriarchy maronitské církve.

Konstatovali, že mezinárodní i regionální mocnosti zasahují do vnitřních záležitostí Libanonu; v posledních 50 letech Libanon za takovéto zásahy vždy těžce platil.

Ve své výzvě (už sedmé od roku 2000) biskupové analyzují libanonskou krizi; podle nich jsou prezident Lahoud i Hizballáh součástí problému. Čas působení prezidenta Lahouda prodloužil zákon uložený syrským okupantem: prez-

dent odmítá rezignovat a vytváří tak nerovnováhu politických institucí v zemi. Hizballáh biskupové vytýkají, že porušil dohody z Taifu z roku 1989 a nesložil po osvobození jižního Libanonu zbraně. „Tato skupina se změnila v politicko-vojensko-náboženskou organizaci, jež nás 12. července 2006 strhla do války,“ konstatají biskupové.

„Libanonci musejí pochopit, že je nezachrání nic, dokud nebudou mít silný, spravedlivý stát, vedený vzdělanými muži a ženami, jejichž morální kvality jsou mimo pochybnost,“ uzavírá biskupský dokument.

Asia News

Vídeňští katolíci se modlí za své město

Vídeňští řeholníci zahájili od 4. září 2006 každodenní „večerní modlitby za naše město“. Budou se konat od pondělí do pátku v 9 hodin večer v kostele archanděla Michaela.

Po čtvrt hodinové společné modlitbě bude do 10 hodin možnost soukro-

mé modlitby nebo rozhovoru s řeholníky.

Každý týden bude mít modlitby na starost jiné řeholní společenství: nejprve salvatoriáni, pak jezuité, redemptoristé, františkáni atd.

KATH.NET

Papež o významu Řehoře Velikého

V neděli 3. září promluvil papež o významu svatého Řehoře Velikého. Jako spolupracovník papeže Pelagia II. a později jeho nástupce si Řehoř uvědomoval, že „nová civilizace se zrodí ze setkání římského dědictví s barbarskými národy, díky kohesivní síle a morální pevnosti křesťanství“. Mnišský způsob života se přitom stal základem nejen Církve, ale i celé společnosti.

Svatému Řehoři, jak řekl papež, vděčíme nejen za liturgickou hudbu, ale především za „Pastorační řád“, který má pro klérus stejný význam jako pro mnichy řehole svatého Benedikta. Tento řád vyžaduje spojení kontemplace a akce.

Zenit

Vzpomínky na Magadan

Dosvědčujeme (We witness) je název knihy P. Michaela Shieldse, která zachycuje příběhy 25 vězňů z Magadanu, jimž se podařilo přežít. „Magadan znamená v Rusku to, co jinde ve světě Osvětim,“ řekl autor.

P. Shields se narodil na Aljašce a už 14 let žije v Rusku. Zde začal organizovat pravidelná setkání bývalých vězňů.

ACN

Mystická zkušenost zřejmě není výplodem mozku

Deník *The Telegraph* přinesl 30. srpna 2006 informaci, že vědci z montrealské univerzity provedli pokus, při němž zkoumali, zda mystická zkušenost má nějaké nervové koreláty. Chtěli ověřit, zda — jak se tvrdívá — v mozku skutečně existuje „centrum Boha“, díky němuž lidé obecně věří v božství.

Zkoumali funkční magnetickou rezonancí 15 karmelitek, jež si oživily v mysli zažitou mystickou zkušenost. Tato metoda se opírá o předchozí studie s herci, kteří si při vžití do emocí aktivují tatáž mozková centra jako lidé, kteří tyto emoce skutečně prožívají.

Pokus ukázal, že se při znovuprožívání mystické zkušenosti oživuje více center mozku, jež se aktivují i při jiných funkcích, a nepotvrdil tedy existenci „duchovního centra“.

The Telegraph

ZPRÁVY

Spor o křesťanský sionismus

Deník *Washington Post* přinesl 31. srpna zprávu, že latinský patriarcha Michael Sabbah a biskupové episkopální, evangelické luterské a syrské pravoslavné církve podepsali „Deklaraci o křesťanském sionismu“, v níž toto hnutí obviňují z „rasové exkluzivity a stálého boje“.

Křesťanští sionisté věří, že návrat Židů do Svaté země a ustavení státu Izrael je dokladem Božích slibů biblickým patriarchům. Většina z nich patří k evangelikálními protestantům. Tři hlavní křes-

ťansko-sionistické skupiny v Jeruzalémě prohlásily, že „Deklarace“ je psána „buřičským jazykem“ a není pravdivá. „Modlíme se za mír, ale s lítostí uznáváme, že současná palestinská vláda je odhodlána ke zničení Izraele,“ namítají sionisté.

James Rudin, poradce Amerického židovského výboru pro mezináboženské vztahy, zdůraznil, že v Americe jsou miliony křesťanů, kteří podporují Izrael, aniž by byli sionisty.

Washington Post

Asie: Pojem „slušné práce“

Na 14. zasedání asijské sekce Mezinárodní organizace práce požadovaly vlády, odbory i průmyslníci vytvoření takového pojetí práce, jež vyzvedne lidi z chudoby a zajistí jim základní práva. To je i stanovisko Vatikánu. Takové pojetí práce potřebuje Asie ještě víc než pracovní místa.

„Všichni se shodujeme na tom,“ řekl 30. srpna cejlonský ministr práce, „že nejbezpečnější cestou z chudoby je přístup k práci. Ale příjem z nových pracovních míst musí přesahovat hranici chudoby.“ – V Asii sice poklesl počet lidí žijících ze mzdy nižší než jeden dolar denně, ale přesto 1.9 miliardy pracovníků nevydělavá víc než dva dolary denně.

Pojem „slušné práce“ zahrnuje vytvoření pracovních míst i příležitostí k investování a podnikání, sociální ochranu pro pracující a jejich práva. V tomto smyslu je v Asii především nedostatek „slušné práce“.

Představitel Svatého stolce Mons. Silvano Tomasi řekl, že dokud se tento pojem neprosadí, bude příliš mnoho lidí udržováno na okraji globální společnosti: jde o ilegální migranty pracující v zemědělství a drobném průmyslu, v domácích službách, o ženy, které pracují v textilním průmyslu v nezdravých podmínkách a za mizerné platy.

Asia News

Matka dětí Holokaustu

Nyní už i v německém překladu vychází kniha *Matka dětí Holokaustu* polské autorky Anny Mieszkowské. Líčí život polské katoličky Ireny Sendlerové, která za války riskovala život, aby zachránila přes dva tisíce židovských dětí z varšavského ghetta. Členka polské „Rady pro pomoc Židům“ obstarala pro sebe a své spolupracovnice legitimace sanitářek, které mají v ghettu bojovat proti nakažlivým chorobám, a touto cestou odváděly děti. Ty pak přebíraly katolické instituce.

„Ani jeden kněz, ani jedna řeholnice mi neodmítli pomoc,“ vzpomíná Sendlerová. „Ani jeden řeholní dětský domov neodmítl židovské děti přijmout.“

V říjnu 1942 byla Sendlerová zatčena gestapem a mučena, aniž by prozradila tajnou kartotéku jmen dětí, jež umožnila je po válce vyhledat. Byla odsouzena k smrti, ale „Rada pro pomoc Židům“ podplatila esesáka, který ji nechal uprchnout.

Německé vydání: Anna Mieszkowska, *Die Mutter der Holocaust/Kinder*, DVA München 2006.

Polský originál: Anna Mieszkowska, *Matka dzieci Holocaustu*, Muza S.A., Warszawa 2004.

Die Tagespost

Lidská duše – dokončení dotazu z minulého čísla

Pravý zdroj štěstí člověka

Neznám nikoho, kdo by chtěl být nešťasten. Ale cesty ke štěstí jsou různé. Je jisté, že nám lidem je určeno, jak být šťasten. To si nemůžeme určit sami. Netřeba dokazovat, že štěstí nelze hledat v živočišnosti. Už Aristoteles říká: *omne animal post coitum triste (každý živočich je po ukojení smutný)* – nenachází, co hledal. Údržba těla a předávání tělesného života je přechodné, neboť vše končí smrtí. Nic, co si nevezmeme do rakve, nestačí.

Člověk je *capax infinitiv* – schopen nekonečna. Touží po pravdě víc než po pokrmu. Pravda je výživou duše a *člověk tak nežije samým chlebem* ale **pravdou božího slova**, které je výsostnou, nejvyšší a absolutní pravdou. Žádná pravda s malým „p“ nemůže člověka definitivně uspokojit, nasytit hlad jeho rozumu. Všechny stvořené pravdy, od makrokosmu po mikrokosmos, jsou jen předchutí, směrovkami k Původci tvorstva i rozu-

mu. Teprve tváří v tvář Pravdě Absolutní a Osobní (žádný pouze věčný vztah nestačí, protože člověk je osoba) dochází člověk cíle, k němuž je stvořen. Nic většího není a nic menšího nestačí.

Důkaz toho?

Člověk je schopen obětovat tělesný život za pravdu, tj. upřednostnit ji před jedním z nejsilnějších tělesných pudů – *pudem sebezáchovy*. Má v sobě hodnotící systém – duchovost duše, který mu ukazuje nadřazenost zdánlivě nicotných, hmotnými prostředky neodhalitelných čili nehmotných hodnot. Mučednictví je skutečností, proti které není argumentu – *contra factum non valet argumentum*.

Přednost ducha nad smysly

Ale nemusíme chodit do takových krajností. Mohou nám posloužit mimo jiné i vozíčkáři. Tito muži i ženy, kteří upoutáni na svůj povoz přemáhají ne-

moc, jsou daleko pohyblivější než lidé mladí a zdraví. Ti si často nedovedou nic odepřít a otročí nesvaté a neblahé trojici, pro kterou mám vlastní zkratku: nikot-alko-holky. Jsou to někdy chodící mrtvoly, kterým říkám: „...tobě je už 20, kdežto mně *teprve* 80!“ Právě zde se pozná činnost lidského ducha, jehož nelze zjišťovat smyslovými prostředky. Nemá měřitelné kvality. Každý se o něm může přesvědčit, začne-li se ovládat.

Zkušenost opačnou zná většina lidí z vlastních smutných zkušeností, nemá-li to štěstí, že jej někdo, např. církev, nepoučí včas. Při jedné přednášce jsem jednomu z našich sexuologů musel říci přede všemi: „*Pane doktore, vy znáte člověka jen od pasu dolů.*“ Místo aby člověka vedli tito pánové, kteří sami sobě sotva dovedou poručit, k sebeovládání, napomáhají mu k sebeprznění, které prý neškodí. K čemu je dobrá taková zprzněná

pokračování na straně 7

KOMENTÁŘE

Katedrála ve správě církve

Na začátku prázdnin *RC Monitor* psal o tom, že by bylo vhodné a potřebné, aby po převzetí správy pražské katedrály katolickou církví nastaly v jejím provozu změny, aby se mohla stát opět domem modlitby. Proto by se v ní také nemělo vybírat vstupné, aby byla volně přístupná věřícím.

Tato situace nastala nečekaně brzy, 4. srpna. Tehdy byl totiž doručen rozsudek o definitivním určení vlastníka kostela. Správa Pražského hradu přestala vybírat vstupné, aby nemohla být obviněna, že využívá objekt, který jí nepatří. Po 13 letech tak mohl každý volně vstoupit do historické části katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

To však netrvalo dlouho. Církve a stát se rychle dohodli na jakémsi prozatímním provozu a již 9. srpna se vstupné opět vybíralo. Není ale příliš čeho lítovat. Umožněním volného vstupu se to-

tiž ještě svatovítská katedrála zdaleka nestala vhodným prostředím k usebrání a modlitbě. Největším problémem v tomto směru zde byl nával turistů, jejich nevhodné chování a hlavně hluk. A to se nevyřeší jen tak snadno.

Církev sama si těžko může dovolit vstupné jen tak zrušit. Péče o katedrálu, zvláště její technická údržba, je věcí velmi nákladnou. Vstupné by se nemuselo vybírat, pokud by údržbu financoval nadále stát ze svých prostředků. Církev totiž těch pár milionů ročně jednoduše nemá. Protože toto břemeno údržby a velmi nákladná restaurace celého chrámu dnes spočívá na jejich bedrech, je nucena „vydělat si“ na ni výběráním vstupného od turistů. Vstupné bylo ostatně zavedeno v roce 1993 (tehdy to bylo 20 Kč) a postupně se jeho výše vyšplhala až na nedávných 220 Kč za osobu a v případě návštěvy věže na 270 Kč.

Zavedením jednotného vstupného do celého objektu ve výši 100 Kč církev pro naprostou většinu návštěvníků výrazně zlevnila. Školy či poutníci mohou za velmi vstřícných podmínek chrám navštěvovat dokonce zcela zdarma. To se ale v běžných sdělovacích prostředcích nepíše — jejich zpráva zní: ta hamižná církev zavedla do katedrály vstupné.

I posvátnost místa nesmí být turisty rušena, což se zatím alespoň v rámci možností daří. Přesto je ale stále co zlepšovat, i když je jasné, že to při tak frekventovaném místě není jednoduché.

Rovněž by zde měla být snaha rozšířit ve svatovítské katedrále duchovní aktivity, zvláště bohoslužby, společné modlitby a poutě k hrobům našich světců. To již ale není jen věcí církevních správců chrámu, ale i nás věřících.

Vít Cigánek
Autor je publicista.

Stojí komunisté před branami?

Dnes se často diskutuje o možnosti návratu komunistů k vládě. Chceme-li ale být historicky pravdiví, pak pod pojmem „vláda komunistů“ musíme rozumět jednak hromadnou loupež majetku a udržování následného stavu, kdy o zaměstnání, mzdách, výrobě, cenách atd. rozhoduje politická moc, jednak organizovanou vůli a schopnost zavřít či zavraždit každého, kdo se opováží být jen slovem zpochybňovat její vládu.

V současné KSČM je stále mnoho těch, kteří by se nerozpakovali tyto činy nebo stav podporovat. To vyplývá z neochoty KSČM jednoznačně odsoudit zločiny a útlak režimu nastoleného v roce 1948, což by strana již dávno učinila, kdyby zastánci temných časů v ní byli jen malou sektou. V tomto smyslu je KSČM něco mnohem horšího než jen nějaká řadová levicově extrémistická strana, která hlásá, že chudobu lze vyřešit tím, že se vezme bohatým. K realizaci těchto zlých snů však chybí několik předpokladů.

Nezní žádná „masová píseň“

Tím míním specifické *ideologické* blouznění podstatné části obyvatel, pod jejímž vlivem se vyznávání komunistické ideologiejevilo jako projev vyšší nesobecské mravnosti, které nepotřebuje žádné zvláštní odůvodnění. Naproti tomu ti, kteří ji nevyznávali nebo byli dokonce jejími

odpůrci, se jevíli jako sobci nebo v nejlepším případě hlupáci oslepení předsudky starých dob. Správnost komunistické ideologie a morální nadřazenost jí konstruované společnosti byla samozřejmostí pro značnou část obyvatelstva.

Bez „masové písně“ nemůže dojít ke spojení temných lidských motivací (závist, nenávisť neúspěšných či nějak ublížených, touha po jednoduché jistotě za každou cenu, mocichtivost, atd.) s lepšími motivacemi (odpor k nespravedlivosti, chudobě, obdiv nesobecských vlastností, atd.). A pouze takovéto spojení vytvoří sociologicky relevantní hnutí ve společnosti, jež pak dokáže infiltrovat všechny složky společnosti a tak vytvořit podmínky pro nástup k moci.

Neexistuje žádná zahraniční vojenská mocnost, jež by garantovala neporazitelnost komunistického převratu a trvání nastoleného režimu

V roce 1948 byla sebejistota komunistů na straně jedné a poraženectví odpůrců na straně druhé determinováno přesvědčením, že jakmile by se komunistům přebírání moci zadrhlo, Sovětský svaz by to tak určitě nenechal. Toto vědomí se vytvářelo již od roku 1945.

V 1948 byla míra závislosti tehdejšího Československa na nekomunistickém zbytku Evropy řádově nižší než dnes.

Ten zbytek byl navíc zpusťován válkou. Neměl tedy k dispozici žádný nevojenský způsob nátlaku na zdejší režim.

Dnes by se hypotetické znovunastolení komunistického režimu setkalo s okamžitou nepřátelskou reakcí okolního světa v podobě nejrůznějších sankcí, které by režim zasáhly opravdu masivně.

Nepovažují proto nebezpečí nastolení komunistické diktatury za něco reálného. Co ale naopak není již pouhým nebezpečím, nýbrž realizovanou skutečností je, že a) beztretnost prakticky všech zločinů spáchaných během komunistického režimu podporuje nihilismus a zakládá precedens, který může v budoucnu poskytnout inspiraci a návod a povzbuzení pro budoucí totalitáře; b) ukončení politicko-společenského bojkotu KSČM ze strany významných ústavních činitelů je pro vedení KSČM zpětným potvrzením správnosti úsudku, že radikální zřeknutí se minulého režimu není nutné — i bez něj mohou mít komunisté na běh věcí vliv.

Komunistický vliv na naši zahraniční politiku

Jak jsem již konstatoval, obnovení komunistické diktatury se nebojím. Bojím se ale rostoucího vlivu KSČM na zahraniční politiku ČR.

Jsme sice malý stát a naše vlastní síly jsou relativně malé, ale naše členství jak

KOMENTÁŘE

v EU tak v NATO náš vliv zesiluje. V naší zemi však chybí významná politická síla, která by jasně definovala, které zájmy by měly být pro naši zahraniční a obrannou politiku prioritní a které země jsou pro jejich obhajobu nejlepšími spojenci — jak z hlediska podobnosti či shody zájmů, tak z hlediska schopnosti oněch zemí reálně tyto zájmy hájit.

Nestačí ovšem jen slovně tyto věci deklarovat, ale bylo by třeba za nimi oprav-

du stát — navzdory výkyvům veřejného mínění. Slabost hlavních politických sil v tomto ohledu u nás dává obrovský prostor postojům KSČM, které jsou více méně totožné s jejím předlistopadovými postoji. Na příkladu diskuse o protiraketové základně je vidět, jak vliv KSČM posílil. Namísto toho, aby alespoň obě volebně nejsilnější strany využily fakt, že je to KSČM, která brojí proti základně, k diskreditaci takového postoje, jsme svěd-

ky rozsáhlých ústupků — byť ze strany ČSSD mnohem větších než u ODS.

Bývalý německý kancléř Konrad Adenauer kdysi řekl, že vnitřní politika určuje, jak budeme žít, ale zahraniční politika určuje, zda vůbec přežijeme. Posílení vlivu komunistů na zahraniční politiku je proto tragédií, která se již stala.

Ing. Pavel Bratinka

Autor působí v soukromé společnosti pro poradenství v otázkách evropské a české státní správy.

Dobrodiní vděčnosti I.

V životě na ni k vlastní škodě zapomínáme

Kampaň „Žiješ, protože tě rodiče chtěli“ už asi zaregistroval každý. Snaží se především mládež odradit od umělých potratů a upozornit na fakt, že je touto metodou v České republice každý den legálně zabito 70 dětí. Je přitom dobře, že tato kampaň oslovuje hodně mladé lidi a že zdůrazňuje radost. Vždyť boj proti potratům bývá vnímán záporně: že chce ženám něco brát, omezovat je, a lidé si snadno celý problém spojují jen s krátkým, pro mnoho žen obtížným obdobím rozhodování. Vlastní cíl snah ochránců života pak těžko dochází jejich sluchu. A když, tak velmi, velmi zúženě.

Naproti tomu radostné tváře mladých vždy na „kontrastní straně“ fotografie bezděčně rozšiřují obzor. K vědomí, že život není samozřejmý a že je pozitivní hodnotou. Kéž i k vděčnosti, která se nezastaví u chvíle zrození ani jen u rodičů. Vděčnost je totiž vzácný pomocník vnímání dobra. Kolika na pohled šedým věcem dokáže vrátit jasné barvy!

Jak se může vděčnost rodit a rozvíjet? Až kam? Jistě, až k samému Dárci darů. Ale nepodceňujeme pozemskou sféru. I v ní mnozí vděčnost zanedbávají víc, než si uvědomují — ale trpké důsledky přesto pocítí.

Rodičovství — hra s nulovým součtem?

Současnému sekulárnímu smýšlení uniká, že manželství a rodičovství není „hra s nulovým součtem“, tj. děj, v němž jedna strana získává jen tak, že druhá strana stejně tolik ztrácí. Ano, děti stojí — mimo jiné — čas a peníze rodičů. Ale je to celý a pravdivý obraz rodičovství?

Dva příklady z rozmezí 40 let nám napoví, jak silný je sklon vidět věci takto.

Katolická autorka Jean Behhke-Elshain píše, jak koncem 60. let 20. století „zápolila s identitou matky a studentky“. Když hledala radu u jedné ze

skupin feministek, tehdy v USA velmi aktivních, byl už úvodní výklad rázně přerušeno slovy: „Tak o plenách tu mluvit nebudeme. Tady se bude mluvit o osvobození žen.“ Ona však nebyla ochotna uvažovat a „mluvit o svých dětech jen jako o abstrakci, o obtíži“, kterou ženám vnucuje světem mužů — a která se navíc točí hlavně okolo těch plen. Její pozdější akademická dráha plus výchova čtyř dětí v manželství svědčí o tom, že lze s úspěchem jít docela jinou cestou. (J.B.-E., *Veřejný muž, soukromá žena. Ženy ve společenském a politickém myšlení*. Střední Evropa, Praha 1999, str. 316.)

Dnešní sekulární společnost v této otázce je i není dál. Nesmírně pokročilo bádání o raném dětství, jeho zásadním významu pro rozvoj schopností a další život dítěte i o roli *nejlépe jedné* pečující osoby. Mládě rodu Homo sapiens je v okamžiku narození asi v polovině toho stupně vývoje, v němž se jiné mládě již narodí nebo vylíhne (například kuře). Značný vliv na příznivý start do života má už vztah matky k plodu v době těhotenství. To vše dokazuje, že poslání matky je mnohem náročnější, bohatší a také *duchovněji* než — s prominutím — práce v teletníku.

Ale západní společnost s využitím tohoto pokladu otálí. Dr. J. Schwarte uvádí v článku „Chybí pohled na člověka“ (*Die Tagespost*, 24. 8. 2006), že rodinná politika v Německu jako by o výzkumu mozku i dalších oborů vědy a filosofické antropologie nevěděla. Politici často znovu preferují jesle, aby matky mohly co nejdříve pracovat mimo rodinu(!). Zbavují tak i stát skutečného pokladu. Je to právě rodina, kdo vytváří humánní a sociální kapitál tolik potřebný pro společnost, která stárne a ještě zápolí s vykořeněním a kriminalitou části mládeže. I v Německu, přes významné hlasy pro ocenění

práce matek i otců doma s dětmi, jsou rodiče stále v nevýhodě vůči bezdětným — v příjmech, důchodech i společenské vážnosti. Mít děti se tak dokonce podobá „hře se záporným součtem“.

A přece výchova dětí má a může být „hrou s vysoce kladným součtem“, tedy i důvodem k vděčnosti, pro všechny zúčastněné strany: pro děti, pro společnost i pro rodiče. Zejména jsou-li věřící.

Pravá vděčnost je vděčnost pravdivá

Tím jsme opět u kampaň „Žiješ, protože tě rodiče chtěli“ a u její šance vnášet do mysli a srdcí radost a vděčnost. Vždyť narození živého dítěte, první cíl ochrany života, je zároveň začátek. Logickým pokračováním boje proti potratům je proto důraz na vzdělávání dětí, vzdělávání v celé šíři a od prvních dní života (a dokonce už před narozením), s jeho bohatým obsahem zejména pro matku. To nevidět — *nebo nevědět* — by vedlo k jednomy z těch zanedbání s trpkými důsledky, o nichž byla řeč na začátku.

Minulé číslo *RC Monitoru* od první stránky rozvíjí myšlenku *Nihil amatum nisi praecognitum* (volně: nemůžeme milovat, o čem už nemáme nějaké poznání). Vděčnost, o níž nám jde, není ona dospělá forma slušnosti, k níž malé děti pobízíme slovy „Tak poděkuj pěkně!“. To je jen formalita, leckdy tíživá, a sotva plodná: nerozžárí skutečné barvy zdánlivě šedých věcí, nanejvýš by je chtěla „lakovat na růžovo“. K vděčnosti se nelze přinutit, ta má vznikat spontánně z poznání reálné hodnoty věcí a osob. Pak je také pravdivá, podobně jako láska. Ostatně s láskou a důvěrou těsně souvisí.

Vděčnost má ovšem své překážky i nepřátele. O tom více ve II. části.

RNDr. Václav Frei

Autor je publicista.

DOTAZY ČTENÁŘŮ

pokračování ze strany 4

generace, o tom svědčí tzv. technoparty, pořady v TV, pedofilie, neplodnost fyzická i intelektuální apod.

Schopnost nadhmotné abstrakce

Duše má schopnost tvořit a chápat abstraktní či nehmotné pojmy. Pojmy bezrozměrové a nadčasově platné, které jsou v protikladu k rozměrovému — konkrétnímu — *smyslovému* poznání, jsou např. vědecké definice, rozumové pojmy. Ty platí o všech věcech svého druhu a jsou v protikladu k určité věci přesných rozměrů, která je jednotlivá a smyslová.

Definice kružnice (rovinná řada bodů stejně vzdálených od společného středu) platí přesně o VŠECH kružnicích bez rozdílu velikosti proto, že rozumový pojem nemá v sobě sebemenší stopu hmoty či velikosti — je NADhmotný. Takovéto pojmy nutně předpokládají bezrozměrovou nadhmotnou skutečnost — duši schopnou je tvořit — chápat — sdělovat. Všechno poznává a působí tak, jak existuje: hmotné hmotně — v časoprostoru, nehmotné nehmotně, nerozměrově. Jsou tedy vědecké pojmy a definice neměnné — věčné pravdy, jako násobilka v matematice nebo v mravním životě Desatera.

Nutno dodat pro úplnost: *...nihil dat quod non habet... — ...nic nemůže dát, co nemá...* Hmota nemůže zplodit duchovost, svůj protiklad. Nehmotnou duši může povolát k bytí z nebytí, z ničeho jen Nejvyšší bytost, osobní a Všemohoucí, schopná dát existenci pouhou vůlí. Ne rodiče!

Svoboda versus otroctví těla

Svoboda od pudu záchovy sebe a rodu až po hrdinské SEBE-obětování pro vyšší hodnoty dokazuje, že i ty nejsilnější biologické zákony, kterým se nedokáže vzepřít žádné zvíře, jsou podrobovány něčím silnějším, NE-hmotným nebo NAD-hmotným, svobodným od neúprosných zákonů živé hmoty. V tomto kontextu není bez zajímavosti poznatek experimentální psychologie: *pudy* nezná ten, kdo jim podléhá, ale ten kdo je přemáhá. Protože pak zakouší nesmírně vyšší radost, duchovou, plynoucí ze svobody, z přemožení touhy po rozkoši směřující k uspokojení pudů. Je to zřejmě zejména v oblasti sexuální, což formuloval už Aristoteles *...omne animal post coitum triste...* — viz. výše. (Což neplatí samozřejmě v manželství! Tam jde o blazenost Bohem darovanou k rozmnožení

vzájemné lásky.) Podlehnutí je pak jako gól do vlastní branky. Ten neslouží nikomu k oslavě.

V oblasti ducha platí opak — čím více okoušíme jeho radosti, tím více po nich toužíme. Nejde o vyzvedání celibátu. V manželství jde ovšem také o splnění Hospodinova příkazu: *Rozmnožujte se, naplňte zemi...* Splnění Jeho vůle vždy přináší pokoj a radost. Ale ani zdnesnění či přehodnocení pohledu na lidskou sexualitu nic nemění na uvedeném Aristotelově výroku. Už v ráji přece Hospodin přikazuje prvním lidem: *Vládněte zemi a podmaňte si ji!* K zemi patří i naše tělo — z prachu země utvořené. Ovládneme-li je, je výsledkem vnitřní svoboda-pokoj-radost, kdežto podlehnutí zotročuje a je zdrojem nepokoje, neklidu, smutku.

Zejména na konci života člověk zkouší, že oba pudy mají pouze dočasnou, přechodnou funkci. Asi jako magnetická střelka silou přechodné přitažlivosti (řádné nebo neřádné) zprava nebo zleva se vychyluje, ale pak se zase vrací na původní místo — tj. zaměření k PÓLU, tj. k poslednímu smyslu svého života, tak i člověk po překonání oné přechodné pudové přitažlivosti si uvědomí své zaměření k věčnosti.

Pravda proti lži života

Jako demonstraci toho lze uvést poválečnou dobu. Přinesla prudké smyslové a smyslné rozžití, po jehož odeznění procitá v člověku ona touha po Původcem stanoveném cíli. Bylo to zřejmé i v zemích ateistických — po přesycení hmotnými radostmi se dostávají rozčarování — a hledání duchových, mj. právě *svobody a pravdy* (Solženicyn: *Nežít se lží!*), bez nichž duše nemůže rozvíjet svou potencialitu. Tyto zákonitosti znají dobře i diktátoři. Lenin prohlásil: *Dáme mládeži zelenou (v oblasti sexuální), a oni nám padnou k nohám jako shnilé ovoce...* Nejsou schopni chápat vyšší hodnoty, a bojovat za ně až k sebeobětování. Vyjadřuje to J. Zahradníček v básni sv. Václava. Vzhledem k jeho blízcímu se svátku je vhodné citovat:

Bez krve, bez krve, bez obětí, i ten kdo vzletěl, přec nadoletí.

Korouhev tvá se dychtivě třepotá. Je smrti potřeba tak jako života.

Vůle — appetitus rationalis — rozumová žádostivost

Tak jako má člověk smyslové poznání a smyslovou žádostivost (má hlad a vidí dort nebo řízek a vznikne slinná reak-

ce a touha), má také rozumové poznání a rozumovou žádost či tíhnutí k poznání, tj. k nehmotné skutečnosti, kterou rozum chápe jako pravdivou a vůli předkládá jako dobro. Vůle sama o sobě je slepá — *nihil amatum (volitum) nisi cognitum — nelze milovat (chtít), co jsme nepoznali*. Rozdíl je v tom, že smyslům odpovídají jednotlivé hmotné skutečnosti, jak to vyžadují především dva hlavní lidské pudy (záchovy sebe a rodu), kdežto rozumové poznání a následně chtění směřuje k dobru univerzálnímu, obecnému, tak jak je chápe intelekt.

Svobodná vůle

Setkáváme se tedy s druhou specificky lidskou schopností, která se přidružuje k rozumu, se *svobodnou vůlí*. Její podstatou je možnost volby, jejím cílem čili specifickým předmětem je dobro, podobně jako pro rozum pravda. Člověk je tedy určen k tomu, aby chtěl dobro a jen dobro. Vlastně ani nemůže chtít zlo jako takové nebo pro zlo samo — proto, že je zlem. Každé OBJektivní zlo chce jen proto, že je pro něho SUBjektivním dobrem, tj. s určitého hlediska nebo vzhledem k situaci. Kapesní zloděj, který přemísťuje peněženku z vaší kapsy do své, to nedělá proto, že je to zlem, ale že považuje za větší dobro, aby byla v jeho, než ve vaší kapse. I sebevrah volí jako větší dobro pro sebe nebytí než být způsobem, který se mu jeví jako horší ZLO než nebytí.

Měřítka dobra

Z toho ovšem plyne naprostá nutnost správného měřítka dobra, má-li vůle volit vždy dobro. Může se přece snadno zmýlit a považovat za dobro, co jím ve skutečnosti není. Tímto měřítkem je sám rozum, jímž člověk poznává skutečnost jako *pravdivou* a tedy pro vůli *dobrou*, protože, jak ví už Aristoteles, pravda a dobro jsou záměnné. A protože rozum sám není neomylný, jak o tom svědčí každodenní zkušenost, rozum se ohlíží po normách pravdy (a dobra), které by omylům nepodléhaly a byly tedy spolehlivější než on sám.

Při jedné přednášce o józe mluvila instruktorka o cestě *yama* — příkazů, a *niyama* — zákazů. Na dotaz, podle čeho poznává jogín, co je dobré a co ne, odpověděla po krátkém zaváhání, neboť publikum bylo ateistické: „No, bylo by to asi *křesťanské Desatero*“.

Tyto normy nejsou dány člověkem, neřídí se podle momentálního lidské-

dokončení na straně 8

NA ZÁVĚR

dokončení ze strany 7

ho zdání a prospěšnosti, výhod, nýbrž jsou nadčasové, neměnné, stále platné a závazné. Předčí všechno pouze lidské poznání a rozhodování asi jako sluneční světlo všechna světla člověkem vynalezená na zemi.

Jistě je správné poznání nutné pro zaměření života k cíli. Ale není pravda, že spekulativní (filosofické) poznání Boha, Nejvyššího Dobra, nutně vede k lásce k Bohu. Známe z dějin vynikající filozofy, kteří měli dost odpovídající obraz Boha, První příčiny vesmíru a jeho posledního cíle, a nebyli to lidé dobří, dobré vůle. Někdy byli velmi zlí. Pravda je jistě dobrem pro inteligenci, ale ne pro celého člověka, ani veškeré dobro člověka. Věda může existovat bez lásky k Bohu a bližnímu, a pak se může nadýmat pýchou. (Viz. 1 Kor, 8,1: *Vědění nadýmá, láska vzdělává.*) Dokonalost takového profesora nebo doktora jako takového

není ještě dokonalostí člověka jako člověka, ani křesťana jakožto křesťana. Jejich odbornost nezaručuje vynikající stupeň lidství. Nezaměňujme dokonalost spekulativní inteligence s dokonalostí člověka. *Tato vyžaduje hluboké nasměrování člověka k jeho poslednímu cíli.*

To je věci vůle, která směřuje k dobru celého člověka, nejen jeho rozumu. To nevyžaduje např. umění nebo vědy, takže dobrý malíř, architekt, fyzik, matematik nemusí být dobří jako lidé, po všech stránkách.

Sv. Tomáš Akvinský řeší tuto otázku dost obsáhle, ale pro to zde není dost prostoru. Proto alespoň krátce:

Láska bez hranic

Láska k Bohu má zde na zemi přednost před Jeho poznáním. Toto snižuje Boha na naši úroveň, a tím Ho limituje na naši omezenou kapacitu. Láska nás naopak pozvedá k Němu a dává mož-

nost milovat v Něm samotném to, co nemůžeme poznat způsobem vyčerpávajícím, ale co víme ze zjevení — co je v Něm skryté, ale nekonečně milovatelné.

Svěťci jsou především lidmi pevně, rozhodně vůle! Sv. Dominik, sv. Kateřina, obě sv. Terezie, Sv. Ignác, Sv. Jan M. Vianey, Bl. Matka Tereza, Jan Pavel II. — to je galerie nejznámějších postav, i z poslední doby. Ale znají to i umělci — Kipling ve své básni *Když říká*:

*Když umíš změřit hromadu svých zisků,
a na jediný hod vše riskovat,
zas po prohře se vracet k východisku,
a nezavzdychnout na hořem svých ztrát.
Když přinutit znáš srdce své i činy, by
s tebou vytrvaly nejošněj,
byť dech i pohyb uniká ti živý, a jen tvá
vůle káže: vytrvej!*

Nakonec slovo samotného Krista: *Kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen (Mt 10,22).*

P. Jordán Vinklárek OP

Liturgická čtení

24. 9.	Neděle	Mdr 2,12a.17–20, Žl 54, Jak 3,16–4,3, Mk 9,30–37 <i>25. neděle v mezidobí</i>	28. 9.	Čtvrtek	Mdr 6,9–21, 1 Kron 29, 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27 <i>Slavnost sv. Václava</i>
25. 9.	Pondělí	Př 3,27–35, Žl 15, Lk 8,16–18 <i>sv. Kleofáš</i>	29. 9.	Pátek	Dan 7,9–10.13–14, Žl 138, Jan 1,47–51 <i>sv. archanděl Michael, Gabriel a Rafael</i>
26. 9.	Úterý	Př 21,1–6.10–13, Žl 119, Lk 8,19–21 <i>sv. Kosma a Damián</i>	30. 9.	Sobota	Kaz 11,9–12,8, Žl 90, Lk 9,43b–45 <i>sv. Jeroným</i>
27. 9.	Středa	Př 30,5–9, Žl 119, Lk 9, 1–6 <i>sv. Vincenc z Paula</i>			

1. 10.	Neděle	Nm 11,25–29, Žl 19, Jak 5,1–6, Mk 9,38–43.45.47–48 <i>26. neděle v mezidobí</i>	5. 10.	Čtvrtek	Job 19,21–27, Žl 27, Lk 10,1–12 <i>sv. Palmác</i>
2. 10.	Pondělí	Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10 <i>sv. anděl strážní</i>	6. 10.	Pátek	Job 38,1.12–21; 40,3–5, Žl 139, Lk 10,13–16 <i>sv. Bruno</i>
3. 10.	Úterý	Job 3,1–3.11–17.20–23, Žl 88, Lk 9,51–56 <i>sv. Maximilián</i>	7. 10.	Sobota	Zach 2,10–13, Lk 1, Lk 1,38–47 <i>Panna Maria Růžencová</i>
4. 10.	Středa	Sir 50,1.3–7, Žl 16, Mt 11,25–30 <i>sv. František z Assisi</i>			

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárčům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.